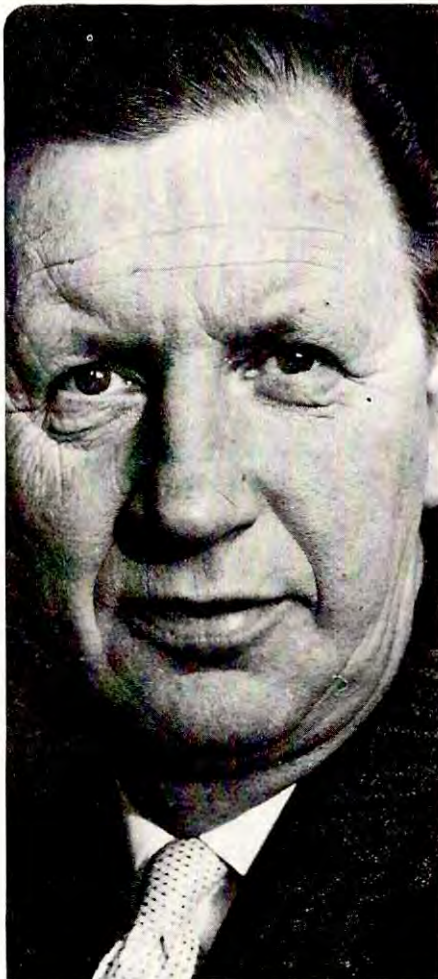

TOR ASPENGREN

**Alle i vårt land
er best tjent med
EF-medlemskap**

**Utgitt av
"JA til EF"-Aksjonen**

Det er ingen katastrofe for Norge å bli stående utenfor EF, men en ulykke vil det være for vårt land, sier Landsorganisasjonens formann, Tor Aspengren, i en samtale med Arbeiderbladet. I sum er forhandlingsresultatet i Brussel tilfredsstillende. Noe bedre tilbud får vi aldri, men avslår vi nå og angre oss seinere kan det lett bli tale om dårligere betingelser.

Norsk medlemskap i Fellesmarkedet byr på store, en kan godt tale om avgjørende fordeler for norsk industri og for den øvrige lønnskativ virksomhet som er Landsorganisasjonens basis. LO har 600 000 medlemmer. Den næringsvirksomhet som LO har best kontakt med representerer over én million arbeidsplasser og svarer for tre fjerdedeler av nasjonalproduktet. Industrien alene omfatter nær tredjeparten av det samlede antall sysselsatte og over tredjeparten i verdiskapning — langt mer enn jordbruk og fiske til sammen, understreker LO-formannen.

Jeg har sagt det mange ganger, og jeg sier om igjen: Alle i vårt land, også jordbrukerne og fiskerne, er best tjent med at Norge blir medlem av EF, konkluderer Tor Aspengren.

— *Ikke så få mennesker snakker om andre tilknytningsformer til EF enn medlemskap. Alle vet at det teoretisk eksisterer slike muligheter. Eksisterer de i praksis?*

ASPENGREN: Etter mitt syn finnes det ikke noen annen virkelighetsnær problemstilling enn *innenfor* eller *utenfor*. Med medlemskap er vi *innenfor*. Uten medlemskap er vi *utenfor*. Handelsavtale? Ja, det finnes dem som også nevner assosiering. Det er slikt som sies når man vil unngå å ta stilling til realitetene. En handelsavtale byr på så små fordeler for et land som vårt, at veien ikke kan sies å være noen løsning av våre problemer. Assosiering kommer ikke på tale. Det er en ordning som er ment for utviklingsland.

HANDELSAVTALE ER IKKE NOK

— *Hvorfor avviser De en handelsavtale? Har det noe med vår industristruktur å gjøre?*

ASPENGREN: Både med bedriftsstrukturen, slik den er i dag, og med den omstendighet at store deler av vårt næringsliv ellers, altså *i tillegg til viktige industrigrener*, faller utenfor en slik ordning. Også fisket f.eks. Jeg har forsøkt å følge utviklingen i Sverige og Østerrike. Disse landene er, med utgangspunkt i utenrikspolitiske overveielser og nødvendigheter, interessert i andre ordninger enn medlemskap. Men de er ikke tilfredse. Bl.a. fordi usikkerheten i forbindelse med de forskjellige overenskomster er langt større enn den usikkerhet vårt forhandlingsresultat byr på. De må operere med 3—4 års perspektiver. Regjeringen har fått politiske garantier for en gunstig fortsettelse, noe som ikke kan knyttes til noen form for avtale utenom medlemskap.

— *Hva faller utenfor?*

ASPENGREN: Helt klart er det at jordbruk og fiske blir holdt utenfor en handelsavtale. Dessuten deler av industrien. Og vi må være klar over at hvis vi selv stiller oss kjølige til et samarbeid, kan vi ikke vente filantropiske gjerninger fra EFs side. Forbeholder vi oss retten til å pukke på vårt uten forståelse for den annen parts synspunkter, er det klart at vi må vente den samme behandling fra den annen side. Det er ikke noen grunn til å kritisere andre land for at de opptrer nøyaktig som vi selv gjør.

BÅDE ØKONOMISK OG POLITISK VURDERING

— *Når De anbefaler medlemskap i Fellesmarkedet, legger De da tyngdepunktet i en politisk vurdering på lang sikt?*

ASPENGREN: I de 10 år vi har vurdert Fellesskapet, har det for en faglig tillitsmann først og fremst vært en plikt å se alt dette rent økonomisk. Ikke bare på kort sikt. Jeg tror det er riktig å si det slik at det er på lang sikt vi oppnår de største økonomiske fordeler av medlemskap i EF.

Men det bor så mye av en politiker i meg at jeg tror medlemskap og engasjement er nødvendig også ut fra andre synsvinkler. En rekke av de største problemene menneskeheten nå slåss med, kan ikke løses av det enkelte land — særlig ikke av et lite land. Denne avhengigheten må vi erkjenne i praksis, for vi kan ikke isolere oss fra konsekvensene av det andre gjør selv om vi vil. Det hjelper ikke at vi holder oss utenfor formelt. Vi bare avskriver innflytelse på den måten. Jeg tror dessuten at mye av samfunnsstrukturen i det framtidige Europa vil kunne formes i samme retning som det er lykkes i Norge og Norden, og at dette best vil skje gjennom et intimt samarbeid mellom fagbevegelsen og sosialdemokratiske partier i alle land, også vårt, innenfor EF.

— *Blir det større muligheter for rent internasjonalt faglig samarbeid innenfor EF?*

ASPENGREN: Vi kjenner jo problemene med de flernasjonale konserner, multi-nasjonale selskaper som det heter. Behandlingen av dem vil bli lettet, det er ett eksempel. Spredt og isolert har fagbevegelsen ingen mulighet for å nå fram overfor gigantene. Men i det øyeblikk fagorganisasjonene samordner sitt syn og sine tiltak i europeisk format, kan de øve innflytelse. Det kan da tenkes avtaler som gjøres gjeldende for flere land, en mulighet som åpner for store perspektiver på det faglige område. Det faglige møte i Oslo 5. og 6. november hadde denne bakgrunn. Det gjelder å gi det faglige samarbeidet et stadig bredere internasjonalt perspektiv, og å bygge det ut som det passer i de forskjellige deler av verden. Derfor blir det også dannet en nordisk samorganisasjon. I begge sammenhenger er EF-samarbeidet viktig.

— *Hvilken vekt legger De på den medbestemmelsesrett som Norge får som medlem av EF?*

ASPENGREN: Hvis De med dette mener å spørre om jeg er fornøyd med Norges innflytelse i sammenlikning med andre lands, så må jeg si som utenriksminister Cappelen: Ordningen i EEC er tilfredsstillende. Det lyder kanskje nokså elementært, men bare det at man kommer med i drøftelsene betyr mye. Og de forholdstall som er valgt for delingen av representanter mellom store og små land er meget fordelaktige for de små land. I Kommisjonen får Norge f. eks. én representant mens store land som Frankrike og Vest-Tyskland med mer enn den tidobbelte befolkning og en ganske annen økonomisk styrke, likevel møter med bare to. Tilsvarende forhold er det innenfor andre organer.

Til «JA TIL EF»-aksjonen, Cort Adellersgt. 16, Oslo 2.
Tlf. 56 51 85 - Postboks 2599, Solli, Oslo 2.

Jeg ønsker å tegne meg som støttemedlem og vil gi
et bidrag på kroner

- som ☐ er sendt over postgiro 210811
☐ er sendt over bankgiro 8200.01.40208
☐ følger vedlagt i sjekk
- ☐ Jeg ønsker informasjonsmateriell tilsendt
☐ Jeg ønsker å delta i det lokale arbeid.

Navn

Adresse

Kontroll: Ildal, Waaler & Co., Statsautoriserte revisorer.

Si JA til EF

